

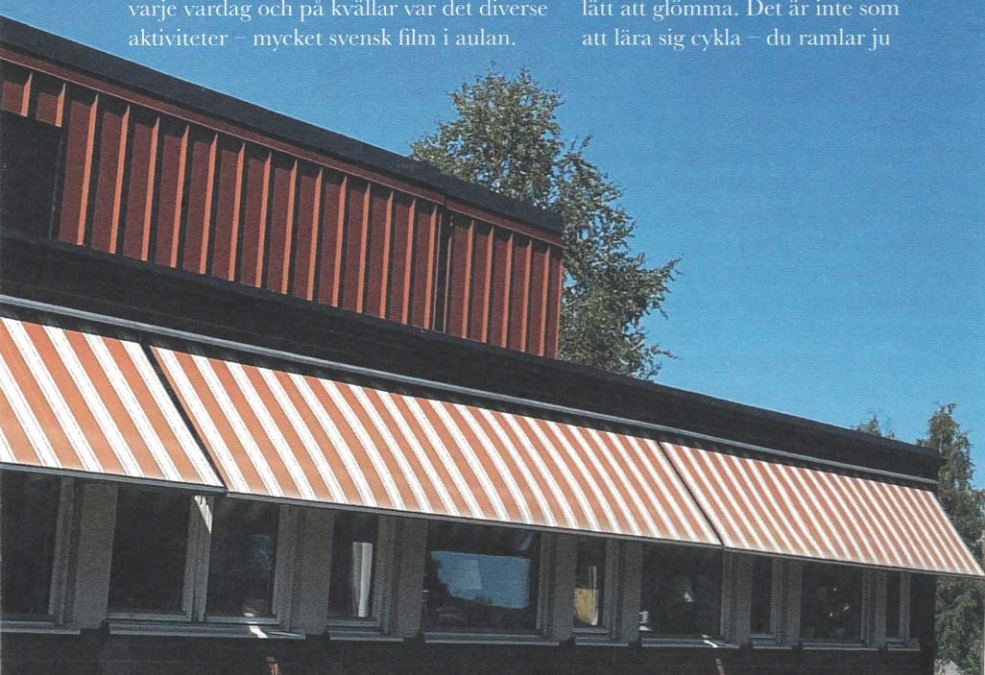
Sommarkursen i Kalix

Sommarkursen i svenska genomfördes i början av augusti på Kalix folkhögskola. Söktrycket till Sverigekontakts sommarkurs har efter pandemin inte varit lika högt som under tidigare år. Det finns säkert många orsaker till det – en uppenbar orsak är förstås att inga deltagare kommer från Ryssland eller Belarus. Men kriget i Ukraina har nog påverkat även andra länders svenskstuderande – en osäkerhet tycks ha infunnit sig. Pandemin har säkert också satt sina spår.

Deltagarna i Kalix fick svensklektioner varje vardag och på kvällar var det diverse aktiviteter – mycket svensk film i aulan.

Utflykter genomfördes i närområdet och närområdet omfattar ju även Finland. Att vara på svenskurs i Sverige blir ju på många sätt ett språkbud – man talar, läser och lyssnar på svenska, man äter svensk mat, ser svensk tv, ser svensk arkitektur och svensk inredning, leker kanske svenska lekar och så vidare.

Att lära sig ett nytt språk är ett livsprojekt. Det är inte bara svårt och mödosamt att lära sig – det är lätt att glömma. Det är inte som att lära sig cykla – du ramlar ju

inte omkull när du sitter upp i sadeln efter 20 år. Ett språk behöver underhållas och utvecklas och hur gör man det till exempel – jo, man tar en språkkurs.

Nu är deltagarna hemma i sina respektive länder och förhoppningsvis har de fått en positiv bild av Sverige och kanske att de en dag kommer tillbaka för att arbeta här, eller turista några veckor eller bara rent allmänt vara goda Sverigeambassadörer i sina hemländer. Intresset för Sverige och för svenska språket är stort i många länder, vilket är något vi inte får låta obemärkt gå förbi.

Text: Lars Bergman

Nedan följer en text från en av deltagarna på sommarkursen, Anhelina Husar från Ukraina. Den ger ett annorlunda perspektiv på kursen och på livet. Vi behöver alla reflektera över de olika villkor människor lever under.

Min vistelse på en treveckorskurs i svenska i Kalix

Den här resan till Sverige, för en treveckorskurs i svenska i Kalix, blev en viktig milstolpe i mitt liv, fylld av motsägelser mellan ensamhet och känslan av tillhörighet.

Det senaste året har varit mycket ansträngande och svårt för mig – jag har arbetat med våra militärer som FPV-instruktör och tjänstgjort frivilligt som pilot vid fronten i Ukraina. På grund av detta var jag tvungen att skjuta upp både att undervisa och att själv lära mig svenska, ett språk som jag älskar så mycket. Samtidigt har den här perioden gjort att jag har tappat kontakten med gamla vänner och kollegor, som jag tidigare delade mina framgångar och tankar med.

Resan till Sverige blev en tid för reflektion. Kalix, med sin lugna atmosfär, mysiga gator och autentiska svenska natur, gav mig möjlighet att se vad jag gjort vid fronten ur ett nytt perspektiv. Jag insåg att mina ansträngningar, som syftade till att försvara landet, var av stor betydelse eftersom de gjorde det möjligt för mina kollegor att fortsätta göra det vi älskar – att stu-

dera svenska språket och kulturen samt att främja erfarenhetsutbytet mellan Ukraina och Sverige.

Under denna resa var det också mycket viktigt för mig att se hur många svenskar, liksom våra finska kurskamrater, verkligen är intresserade av och engagerade i Ukrainas situation. Det gav mig en känsla av hopp och styrka att veta att vi inte står ensamma i vår kamp.

Jag känner också en stor glädje och ansvar för de ukrainare som har lämnat sitt land, och därför var det mycket viktigt för mig att tala om ukrainarnas rättigheter och friheter i Sverige på möten med lokala politiker och journalister, eftersom de också är en del av min "stam". Samtidigt förstår jag hur viktigt det är att fortsätta kampen, eftersom det inte finns något annat land som Ukraina.

Som en komplettering till mina reflektioner läste jag boken "Tribe" av Sebastian Junger under denna resa. Författaren talar mycket om vikten av att de som återvänder från fronten till det civila livet, eller har erfarenhet av strider, hittar свое плем'я (sin

"stam") att tillhöra. Detta fick mig att fundera över hur viktigt det är att inte bara hitta sin plats i samhället, utan också att upprätthålla kontakten med människor som förstår en.

Dessa tre veckor i Kalix blev för mig inte bara en språkkurs, utan också en tid för självanalys och eftertanke över det gångna året. Det är fortfarande svårt för mig att koncentrera mig efter min hjärnskakning och att kommunicera med människor som jag inte haft kontakt med på länge. Men jag är mycket tacksam för möjligheten att se hur de utvecklas, skapar något nytt och lever sina liv.

Jag finner inspiration i vikingarnas land och blir motiverad att återvända till arbetet. Jag kände att trots känslan av ensamhet, tillhör я велике плем'я (en stor "stam") av människor som, precis som jag, strävar efter att återställa fred och ro i sina liv. Den här resan blev för mig ett steg mot att hitta en balans mellan det förflutna och nuet. Tack för det.

Text: Anhelina Husar